

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **SKS Business Unit s.r.o.**, IČO 28628322
sídlem Smetanovo nábřeží 331, 753 01 Hranice,
zastoupen advokátem Mgr. Ondřejem Vaňkem
sídlem Riegrova 379/18, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Úřad práce České republiky, Krajská pobočka v Ostravě**
sídlem Zahradní 368/12, 701 60 Ostrava

o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícím v nezveřejnění volných pracovních míst, nahlášených žalobcem dne 19. 8. 2020,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalobci se po právní moci tohoto usnesení vrací z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou ze dne 30. 9. 2020 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který měl spočívat v tom, že žalovaný nezveřejnil volná pracovní místa, o jejichž zveřejnění žalobce dne 19. 8. 2020 požádal.
2. Žalobce namítal, že dne 19. 8. 2020 žalovanému oznámil volná pracovní místa a požádal o jejich zveřejnění podle § 35 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Podle žalobce ohlášení splňovalo veškeré náležitosti a nebyl důvod pro to, aby jej žalovaný odmítl zveřejnit podle § 38 zákona o zaměstnanosti. Postupem žalovaného bylo zasaženo do práv žalobce, neboť hodlal předmětná pracovní místa obsadit cizinci (držiteli zaměstnanecké karty). Proto žalobce s podanou hlášenkou požádal také o povolení k zaměstnání cizinců – budoucích zaměstnanců žalobce, neboť to vyžadoval žalovaný (žalobce je toho názoru, že oznámení volných pracovních míst a vydání povolení k zaměstnání jsou dva nezávislé instituty). Jelikož žalovaný předmětná pracovní místa nezveřejnil ani po neformálních snahách

Shodu s prvopisem potvrzuje

žalobce dohodnout se se žalovaným, byl žalobce nucen podat žalobu, ve které navrhl, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v nečinnosti týkající se zveřejnění volných pracovních místa ohlášených mu dne 19. 8. 2020.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 4. 12. 2020 uvedl, že činí nesporným, že žalobce podal dne 19. 8. 2020 hlášenku na 8 volných pracovních míst na obsluhu strojů u EKOMILK, a. s., ve Frýdku-Místku a současně podal 8 žádostí o vydání povolení k zaměstnání cizinců. Žalobce je agenturou práce a nabízená pracovní místa se týkají jiného uživatele. Podle Směrnice generální ředitelky ÚP č. 9/2019 vyžadují krajské pobočky ÚP k volnému pracovnímu místu hlášenému agenturou práce mj. i smlouvu s uživatelem, k němuž bude zaměstnanec přidělen; v této smlouvě musí být uvedeno místo výkonu práce. Žalovaný odkázal na § 66 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 308 zákoníku práce, jakož i na nařízení vlády č. 374/2017 Sb. V projednávané věci žalovaný po podání hlášenky ihned e-mailem vyzval k opravě překlepu, úpravě mzdy a doložení smlouvy s uživatelem. Současně byl upozorněn, že bez jejího doložení nemohou být nahlášená pracovní místa do evidence zadána. Požadované podklady žalobce nedoložil, naopak pan V. Z. žalovanému e-mailem sdělil, že o vypsání volných míst „již nežádají“. Žalovaný poukázal na to, že žalobce nevyužil opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, ani žalovanému nezaslal předžalobní výzvu.
4. Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že žalovanému dne 19. 8. 2020 došel formulář, vyplněný žalobce, v němž žalovanému ohlásil 8 volných pracovních míst a požádal jej o jejich zveřejnění. Žalovaný přípisem z téhož dne sdělil žalobci, že svou žádost musí opravit a doplnit, mj. o písemnou dohodu uzavřenou se zaměstnavatelem, k němuž se nabízená pracovní místa vztahují. Dne 11. 9. 2020 zaslal V. Z., vedoucí HR žalobce, žalovanému e-mail, v němž uvádí „vypsání tohoto VPM již nežádáme“.
5. Žalobce v replice ze dne 28. 1. 2021 jednak namítl, že Směrnice generální ředitelky ÚP není závazným právním předpisem, jednak uvedl, že kromě komunikace uváděné žalovaným došlo i ke komunikaci následné, v níž žalobce trval na žádosti o zveřejnění pracovních míst. Žalovaný však požadoval doklady, na které neměl nárok. Odkaz na § 80 správního řádu považuje za nepřipadný, neboť tam upravené opatření proti nečinnosti se týká jen nečinnosti při vydávání rozhodnutí.
6. Žalovaný v duplice ze dne 12. 3. 2021 uvedl, že Směrnici ředitelky pokládá jen za interní pokyn, tato je však v souladu s obecně závaznými právními předpisy. Jestliže žalobce nedoložil smlouvu s uživatelem, nemohl žalovaný postupovat jinak, než postupoval. Poukázal, že ve věci vedené pod sp. zn. 25 A 254/2020 po doložení požadovaných údajů žalobcem volná pracovní místa ihned zveřejnil.
7. Krajský soud se nejprve zabýval přípustností podané žaloby, resp. naplněním zákonných podmínek pro vedení řízení o žalobcem podané žalobě.
8. Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*.

9. Podle § 85 s. ř. s. platí, že *„žaloba je nepřijatelná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný“*.
10. Posledně citované ustanovení je projevem zásady subsidiarity správního soudnictví. Z uvedené zásady mj. vyplývá, že tam, kde se lze ochrany domoci v rámci systému veřejné správy, je na tom, jehož práva byla ohrožena nebo porušena, aby nejprve využil této možnosti. Teprve nedosáhne-li nápravy tímto způsobem, otevírá se mu cesta ke správnímu soudu, který žalobci poskytuje originální ochranu, nikoliv ochranu formou pokračování správního řízení (blíže k tomu rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, publ. pod č. 3687/2018 Sb. r. NSS, věc *EUROVIA*, bod 40).
11. Nezákonný zásah spatřuje žalobce v nečinnosti žalovaného ohledně zveřejnění volných pracovních míst ohlášených žalovanému dne 19. 8. 2020. Žalobce se podanou žalobou domáhá toho, aby soud zakázal žalovanému pokračovat ve své nečinnosti. Jinak řečeno žalobce žádá soud o to, aby v rozsudku uložil žalovanému povinnost odstranit svou nečinnost. Toho se však žalobce může podle § 85 s. ř. s. domáhat jen tehdy, pokud vyčerpá prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práv v dané věci poskytuje. Za těchto okolností se soud zabýval tím, zda zákon dává k dispozici žalobci prostředky k ochraně jeho práv a pokud ano, zda je žalobce před podáním žaloby využil.
12. V ustanoveních § 34 až § 38 zákona o zaměstnanosti je upravena spolupráce mezi zaměstnavateli a příslušnou krajskou pobočkou Úřadu práce. Na základě § 35 odst. 1 uvedeného zákona je zaměstnavatel oprávněn požádat příslušnou krajskou pobočku Úřadu práce o zveřejnění volných pracovních míst. Příslušná krajská pobočka na základě § 37 zákona o zaměstnanosti vede evidenci volných pracovních míst. Z ustanovení § 38 zákona o zaměstnanosti vyplývá, že příslušná krajská pobočka Úřadu práce nezveřejňuje ani nenabízí nabídky zaměstnání, které jsou diskriminačního charakteru, jsou v rozporu s pracovněprávními a jinými právními předpisy nebo odporují dobrým mravům. Krajská pobočka Úřadu práce rovněž nenabízí a nezveřejňuje nabídky volných pracovních míst u zaměstnavatele, kterému byla uložena pokuta za porušení povinnosti vyplývající z pracovněprávních předpisů nebo za porušení povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů. Tyto okolnosti je tedy krajská pobočka Úřadu práce povinna zkoumat před tím, než ohlášená volná pracovní místa zveřejní. Z uvedeného vyplývá, že činnost krajských poboček Úřadu práce je správní činností a krajské pobočky Úřadu práce vykonávají svou pravomoc a působnost.
13. Ačkoliv činnost krajských poboček Úřadu práce při zveřejňování nabídek volných pracovních míst není správním řízením ve smyslu § 9 správního řádu, je i na tento postup obecně aplikovatelný správní řád (srov. § 1 odst. 1 správního řádu).
14. Podle § 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že *„správní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80)“*. Uvedené ustanovení vymezuje zásadu rychlosti řízení. Ze systematického hlediska je předmětné ustanovení zařazeno mezi základní zásady činnosti správních orgánů a je aplikovatelné nejen na správní řízení, ale i na jakékoliv jiné postupy správních orgánů (vydávání opatření obecné povahy, uzavírání veřejnoprávních smluv, provádění úkonů

podle části IV. správního řádu apod.). Ustanovení § 80 představuje ochranu proti nečinnosti správních orgánů zaměřenou na nečinnost ve správních řízeních. Nicméně s ohledem na dikci § 6 odst. 1 správního řádu je nutné jeho aplikaci rozšířit i na jiné formy činnosti správních orgánů, než vedení správních řízení. Na základě uvedeného tak lze dospět k závěru, že § 80 správního řádu představuje ochranu proti nečinnosti správních orgánů nejen při vedení správních řízení, ale také při dalších činnostech správního orgánu, na které se správní řád vztahuje, a které mají charakter nečinnosti (stejný názor lze nalézt napříč odbornou literaturou, srov. VEDRAL, J. *Správní řád. Komentář*. 2. aktualizované a rozšířené vyd. Praha: Ivana Hexnerová-Bova Polygon, 2012, s. 691; POTĚŠIL, L., HEJČ, D., RIGEL, F., MAREK, D. *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 64-65; JEMELKA, L., PONDĚLÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D. *Správní řád. Komentář*. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 51-52; FIALA, Z., FRUMAROVÁ, K., VETEŠNÍK, P. a kol. *Správní řád. Praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020, komentář k § 80, dostupné v ASPI; uvedený názor aprobuje i Nejvyšší správní soud v odst. 26-27 rozsudku č. j. 9 As 101/2019-42 ze dne 27. 11. 2019). Obecně lze dále poukázat na to, že pokud má žalovaný zásah charakter nečinnosti správního orgánu, vůči které nelze brojit žalobou proti nečinnosti, představuje § 80 správního řádu právní prostředek ochrany, který je nutné vyčerpat před podáním žaloby (shodně také KÜHN, Z., KOCOUREK, T., a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 85, dostupné v ASPI).

15. Institut ochrany proti nečinnosti správního orgánu je upraven konkrétně v § 80 odst. 3 správního řádu, který dává účastníkovi (mimo správní řízení lze hovořit spíše o dotčené osobě) právo podat žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti. Uvedenou žádost je nutné učinit správnímu orgánu, který je nadřízen tomu, který je nečinný. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je bezvýsledně vyčerpána tehdy, pokud nadřízený správní orgán žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti zamítne, nebo pokud nadřízený správní orgán o žádosti ve lhůtě pro vydání rozhodnutí nerozhodne (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59 publ. pod č. 3409/2016 Sb. r. NSS).
16. V nyní posuzovaném případě má zásah žalovaného charakter nečinnosti při zveřejňování žalobcem ohlášených volných pracovních míst. Zveřejnění ohlášeného volného pracovního místa pak má charakter tzv. jiného úkonu správního orgánu podle § 158 odst. 1 správního řádu. Pokud je příslušná krajská pobočka Úřadu práce nečinná, může se dotčená osoba obrátit na nadřízený orgán s tím, aby uplatnil opatření proti nečinnosti. Žalobce však v dané věci na nadřízený orgán se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti neobrátil; jak sám uvedl, měl za to, že uvedený institut se v jeho věci neuplatní. Krajský soud proto uzavírá, že žalobce nevyčerpal prostředky ochrany, které mu zákon dává k dispozici před nečinností žalovaného, ve které žalobce spatřoval nezákonný zásah.
17. Za této situace krajský soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 85 s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl.
18. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.
19. Jelikož žalobce uhradil soudní poplatek, soud rozhodl podle § 10 odst. 3 věta třetí a § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů tak, že se zaplacený soudní poplatek vrací. Soudní poplatek bude vrácen ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

[Zadejte text.]

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. dubna 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje